

Hồi Thứ Tám

Từ công diệu kế an thiên hạ Quảng hổ tương tranh hữu nhất vong

Ba ngày sau Quỷ Dao chưa kịp đi Quý Dương thì Bang chủ Xà bang Hàn Xuân Chúc và ba vị trưởng lão tìm đến Hiên Viên gia trang. Trên người họ vẫn còn những vết thương chưa kéo da non. Lúc ấy là cuối canh hai, nên người ngoài không biết cuộc viếng thăm này.

Dao Quang bước đến ôm chặt Hàn bang chủ :

– Tại hạ nghe hung tin vô cùng lo lắng cho an nguy của túc hạ và Xà bang! Mời Bang chủ an tọa!

Chàng liền giới thiệu họ Hàn với mọi người. Hàn Xuân Chúc nghiêng rằng kể :

– Cuối tháng tư, Giáo chủ Quỷ giáo Sầm Thu Danh và phu nhân là Thẩm Phi Bình đến Xà Sơn thuyết phục tại hạ liên minh, cùng kéo quân tiến vào Trung Nguyên xưng bá. Kế hoạch của lão chẳng khác gì Bách Biến Ma Quân đã từng tính toán! Tại hạ liền từ chối, đuổi lão và ái thiếp đi. Nào ngờ, Quỷ giáo đã mai phục sẵn, ngay đêm ấy đã tấn công vào Tổng đàn.

Ngọc Thiên không chịu nổi, duyên dáng ngắt lời :

– Hàn bang chủ! Tiểu muội xin hỏi nữ lang họ Thẩm dung mạo như thế nào?

Họ Hàn hiền hòa đáp :

– Nàng ta tuy không thể sánh với cô nương nhưng cũng rất xinh đẹp!

Dao Quang đã kể lại chuyện đi Bảo Sơn nên ai cũng rõ. Tà Kiếm Hoắc Thái giận dữ nói :

– Khốn nạn thực! Thì ra Quỷ phu nhân và Sầm giáo chủ âm mưu lừa gạt công tử để đoạt lòng Hỏa Hồ Ly!

Dao Quang vô cùng hổ thẹn cho tính nhẹ dạ của mình, mặt thoáng hồng. Thần Bút đỡ đòn cho chàng :

– Quang nhi không đáng trách, chính Thần Thông Cái và Kiếm Tích thiên sư đã hết lời tán dương nhân cách của Sầm Thu Danh, bảo sao Quang nhi không tin tưởng?

Hàn Xuân Chúc thở dài :

– Té ra lão đã vào được khu núi lửa Đằng Xung, thu được thêm hoa giáp công lực nên võ công mới khủng khiếp như vậy! Nếu không nhờ đại trưởng lão liều chết cản đường họ Sầm thì tại hạ đã không sống sót. Chỉ sau mười chiêu tại hạ đã rơi đao, trúng một roi của đối phương!

Dao Quang cay đắng hỏi :

– Thiệt hại của quý bang như thế nào?

Hàn bang chủ buồn bã đáp :

– Đệ tử chết hơn trăm, may mà đám đàn bà trẻ con thoát được bằng lối sau. Tại hạ cùng ba vị thúc thúc đã chạy vào hang ngầm bên kia núi dưỡng thương, bố trí nơi ở mới cho bang chúng xong mới lên đường đi Giang Tây!

Dao Quang kể cho họ Hàn nghe về cục diện giang hồ hiện nay, khiến ông ta càng bối rối! Nhưng Sư Mệnh Thần Từ Giang Hán đã hắng giọng :

– Lão phu có một kế mọn xin nói thử để chư vị thẩm định!

Nghe xong cả nhà đều tấm tắc khen là diệu kế.

Mấy ngày sau Hiên Viên gia trang chẳng còn một bóng người. Ngọc Đường và các gia nhân theo Giáo chủ về Long Hồ sơn. Bọn Dao Quang thì cải trang thành đệ tử của Xà bang tháp tùng Hàn Xuân Chúc ngược Bắc.

Mỏ vàng ở Kim Sơn đã bán xong nên Sư Mệnh Thần cũng đi theo Dao Quang. Trong cuộc chiến sắp tới chàng và các phái Bạch đạo rất cần cái đầu hói thông minh quyền biến của Từ Giang Hán!

Mười gã họ Diêm xoa tóc, đeo vòng tai, cổ quấn độc xà trông rất dữ tợn, thực ra lòng chúng chết khiếp vì những con vật gớm ghiếc, đáng sợ này. Mặc dù Hàn bang chủ đã hết lời trấn an.

Tà Kiếm, Quỷ Đao chẳng hề sợ gì, vì bản chất họ còn độc ác hơn rắn rít. Suốt đời họ chỉ tôn thờ một mình Dao Quang, lý do vì sao thì chỉ có ba người biết và tuyệt đối chẳng thể nói ra.

Thần Bút Lực Sĩ không có mặt vì vũ khí của lão rất dễ bị nhận dạng. Thay vào đó là một nàng sơn nữ da ngăm ngăm nhưng cực kỳ xinh đẹp, dù sống mũi hơi cong giống hán tử râu quạ đi bên cạnh.

Ngọc Thiên đã khóc lóc tỉ tê, nằng nặc đòi đi theo, khiến Dao Quang không thể từ chối được. Vả lại chính Ngọc Đường đã mở lời nói hộ cho :

– Tướng công mang ba nếp đào hoa văn trên huyệt mi tâm, khiến thiếp chẳng yên lòng. Để Thiên muội đi theo giữ gìn, nếu không chàng

lại đa mang thêm nữa!

Dao Quang là người quang minh chính đại, đã đưa di thư của Dũng Kiệt cho nhạc phụ và vợ xem. Họ rất thông cảm và thêm yêu thương Ngọc Thiên.

Phó Kỳ Khâm hứa :

– Nếu hiền tể không làm Minh chủ võ lâm thì lão phu sẽ đích thân thượng kinh khải tấu với Thiên Tử. Minh đế là người mộ đạo tất sẽ nể mặt lão phu!

Cả Tà Kiếm Quỷ Dao cũng biết sự thực nên không lấy làm lạ trước sự thân mật của đôi nam thanh nữ tú.

Trong lúc đoàn nhân mã của Xà bang còn đang trên đường thiên lý thì các phái Bạch đạo đã được Cái bang thông tri, kéo nhau đến Thiếu Lâm tự.

Do vậy khi bọn Dao Quang lên núi Thiếu Thất, vào khoảng giữa tháng mười, thì sáu vị Chưởng môn đều đông đủ.

Sau thủ tục chào hỏi, Kiếm Tích thiên sư lộ sắc buồn :

– Lão nạp tu hành chưa tốt nên lòng u tối, nhìn lầm Sầm Thu Danh là bậc quân tử. Nay y tìm được địa điểm Băng Thạch, có đến trăm năm công lực, và trở thành đại họa cho võ lâm và bách tính, đây là cái lỗi lớn của lão nạp!

Vô Cấm chân nhân xua tay ngắt lời :

– Thiên sư chớ nói vậy! Chẳng qua võ lâm đến chu kỳ kiếp nạn nên liên tiếp xuất hiện lũ ác ma. Chúng ta phải bình tâm đối phó chứ sao lại phần chí trước chút việc vặt? Đã là ma kiếp thì dù không là Quỷ giáo cũng có kẻ khác thôi!

Thần Thông Cái cũng an ủi thiên sư mấy câu rồi mời Hàn Xuân Chúc kể lại cuộc chiến ở Quý Dương.

Nghe nói Giáo chủ Quỷ giáo sử dụng cương tiên bằng sợi thép đan, một roi đánh vỡ tảng đá núi, mọi người đều lo lắng.

Dao Quang lên tiếng :

– Từ đại thúc đây là người đa mưu túc chí, đã nghĩ ra kế tọa sơn quan hổ đấu. Đẩy phe Đàm Thương Túy tương sát với Quỷ giáo. Tại hạ cho rằng đây là cách hay nhất để diệt ma.

Các Chưởng môn mừng rỡ lắng nghe Sư Mệnh Thần trình bày. Kế hoạch của từ lão cực kỳ huyền diệu và chu đáo, khiến ai nấy phục lẫn, hết lời khen ngợi tỏ vẻ thán phục.

Từ Giang Hán nghe lòng rộn lên cảm giác hạnh phúc và tự hào. Lão tuy tài chí nhưng nếu không được Dao Quang thu nạp thì suốt đời cũng chỉ là tên cường đạo già đất Quảng Đông mà thôi!

Thần Thông Cái trầm ngâm :

– Tháng trước lão phu nhận được tin Quỷ giáo xuất hiện ở Thành đô Tứ Xuyên, nhưng không sao hiểu mục đích của họ!

Đạo Hạnh chân nhân suy đoán :

– Chẳng lẽ họ Sầm lại dám tấn công hai phái Nga Mi và Thanh Thành!

Sư Mệnh Thần hắng giọng :

– Theo thiền kiến lão phu thì Quỷ giáo có thể sẽ thu nạp Đường môn, dùng Đường phu nhân vạch mặt Minh chủ cùng đồng bọn. Đây là cách nhanh nhất để chiếm đoạt ngôi bá chủ!

Thần Thông Cái vỗ đùi khen :

– Quả là cao kiến! Nhưng nếu đúng vậy thì kế hoạch của chúng ta đã thành công!

Bàn bạc thêm nửa canh giờ, bọn Dao Quang cáo từ, trở về khách điểm trong huyện thành Đăng Phong. Sáng mai bọn họ sẽ cùng các Chưởng môn đến Tổng đàn võ lâm ở chân núi Tiễn Sơn, nằm giữa dặm Tung Sơn và thành Lạc Dương.

Sáu năm hoang phế Tổng đàn này đã được Đàm minh chủ cho sửa chữa lại, và dời về đây để ở cho đúng cương vị của mình.

Trưa mười bốn, Thần Thông Cái, Kiếm Tích thiền sư, Vô Cấm chân nhân đưa Bang chủ Xà bang đến Tổng đàn võ lâm, xin bái kiến Minh chủ.

Ba vị Chưởng môn còn lại không đi để tránh sự nghi ngờ. Hàn bang chủ sẽ đến nói rằng mình đến núi Võ Đang trước, rồi nhờ Vô Cấm chân nhân đưa đi Thiếu Lâm tự. Còn Thần Thông Cái có mặt là do tình cờ.

Nghe nói có đến bốn vị đại nhân vật cầu kiến, Đàm minh chủ vội khăn áo chỉnh tề ra đón khách.

Họ Đàm đang mất đi sự uy tín vì sự phá hoại ngầm của Cái bang nên lão rất hân hoan đón nhận đơn kiện của Xà bang, hứa sẽ thẳng tay trừng trị Quỷ giáo.

Kiếm Tích thiền sư và Vô Cấm chân nhân nói láo không quen nên để mặc Thần Thông Cái múa lưỡi!

Lão ăn mày xảo quyết họ Lỗ đã khôn ngoan khích tướng Đàm Thương Túy và đánh giá Sầm Thu Danh rất thấp, ông cũng hứa rằng các phái sẽ cho đệ tử hỗ trợ khi Minh chủ về đến.

Xong việc bọn Dao Quang vào thành Lạc Dương ở trọ, chờ ngày hành động. Trong lúc ấy, bộ máy trinh sát của Cái bang tích cực hành động, chỉ tám ngày đã tìm ra hạ lạc của Quỷ giáo.

Đoàn quân của họ Sầm đông độ hơn trăm, hiện nghỉ chân ở cánh rừng ngoài trấn Vĩnh Giang, cách Tung Sơn hai trăm dặm, dường như họ đang tiến về Thiếu Lâm tự. Có điều lạ là trừ sáu lão già mặt quỷ ra, số còn lại đều không sơn phết, lộ rõ vẻ mặt chất phác, dữ dằn của người dân tộc Bô Lăng. Dẫn đầu đoàn nhân mã này là một đôi nam thanh nữ tú, nữ quá hai mươi, nam độ gần bốn chục.

Dao Quang nghe xong chưa chát nói :

– Sáu lão mặt quỷ đều là Hộ giáo Pháp sư, có lẽ vì cố chấp nên không chịu bỏ quỷ diện! Như vậy, gã trung niên và nữ lang kia chính là Thẩm Phi Bình! Lại thêm một trường hợp cải lão hoàn đồng nữa khiến tiểu đệ chẳng còn dám tin vào sở học của mình!

Thần Thông Cái mỉm cười :

– Người cay đắng vì bị lừa đấy ư?

Hàn Xuân Chúc cũng chọc ghẹo :

– Chờ họ Sầm giết xong Đàm Thương Túy, ta và các hạ giáp công lão ta, đoạt lại người đẹp Thẩm Phi Bình!

Dao Quang cứng người chịu đựng những móng tay sắc bén của Ngọc Thiên đang cắm vào hông, thế mà còn vẻ ngoài mặt vẫn tươi cười :

– Hàn bang chủ nói phải! Bậc trượng phu không thể để kẻ khác chiếm đoạt sở thích của mình!

Trời đã về chiều, bọn Dao Quang cáo từ về khách sạn, vì sáng mai Tổng đàn võ lâm mới xuất quân.

Ở lưu vực sông hoàng hà mùa đông đến sớm, tuyết đã rơi lất phất. Hàn Xuân Chúc và ba trưởng lão đều không quen với cái giá lạnh phương Bắc, uống rượu rất nhiều và đi ngủ sớm. Họ say mềm thì Dao Quang cũng ngất ngưỡng, dù đã được Ngọc Thiên đỡ hộ vài chung.

Nhưng chàng không ngủ được ngồi bên mép giường suy nghĩ về Thẩm Phi Bình. Chàng tin vào trực giác mình mãnh của mình nên đoán rằng trong chuyện này có nhiều uẩn khúc. Có thể chính nàng cũng là nạn nhân của Giáo chủ Quỷ giáo Sầm Thu Danh! Một lão già quá bảy mươi đột nhiên trẻ lại thì khó mà giữ được cái tâm quân tử cố hữu.

Sau khi có được tình yêu trọn vẹn với Ngọc Thiên, trái tim chàng không còn chỗ cho cả Thẩm Phi Bình và Túy Tây Thi! Đôi lúc Dao Quang thấy hổ thẹn vì không công bằng với người vợ trẻ Ngọc Đường. Chàng cũng yêu thương nàng nhưng không phải bằng tình cảm như đối với Ngọc Thiên.

Dao Quang cố gạt bỏ những ý nghĩ vu vơ ngồi xếp bằng tĩnh tọa. Đây là phép thiền định của đạo gia chứ chẳng phải là vận khí hành công. Theo đạo tạng thì bậc chân nhân có thể xuất hồn vân du bốn cõi.

Dao Quang chưa đạt đến kinh nghiệm ấy, chàng chỉ tọa thiền cho trí tuệ trong sáng, hòa hợp bản thể với đạo lớn của tự nhiên. Lúc sắp chìm vào trạng thái vong tâm, giác quan chàng đột nhiên sáng rõ bội phần, nghe được cả những âm thanh nhỏ bé nhất, rồi sau đó lục căn đóng lại, chỉ còn tĩnh lặng tuyệt đối.

Nhưng chưa kịp vươn đến cảnh giới thì tâm chàng xao động bởi một tiếng động lạ ở phía tường vây cuối vườn hoa.

Khách sạn này xây theo kiểu truyền thống, phòng ốc nằm thành bốn cạnh vuông, vây lấy sân gạch ở giữa, và phía sau là vườn hoa, trồng cây gỗ lớn để lấy bóng mát.

Tiếng động mà Dao Quang nghe được là tiếng chân người chạm đất, có vẻ nặng nề như vác theo vật gì đó. Người đầu tiên chàng nghĩ đến chính là Ngọc Thiên. Dao Quang chụp lấy trường kiếm lao ra đẩy cửa phòng gần đấy, cách một lối đi!

Chàng biến sắc vì cửa nhìn ra vườn mở toang, tuyết theo gió bay vào lả tả, và áo lông cừu trên đầu giường cũng không còn.

Sợ mất dấu hung thủ. Dao Quang chẳng gọi ai, lao vút ra khung cửa. Vượt tường vây đuổi theo. Chàng không có cái mũi đánh hơi kỳ tuyệt như Diêm Tam, nhưng bù lại nhãn lực tinh tường gấp bội người khác. Trong màn sương mù dày đặc của núi Lư Sơn mà Dao Quang vẫn nhìn thấy đường đi, ngày ngày lên xuống để luyện pho khinh công “Khinh Yển Ngự Phong”.

Giờ đã là cuối canh ba, trên đường chẳng còn người qua lại nên những vết chân kia chắc chắn là của kẻ bắt cóc Ngọc Thiên tuy có thân hình thon thả, dong dỏng cao nhưng lại khá nặng cân. Nàng nuôi chí sánh vai với Dao Quang hành hiệp nên khổ công rèn luyện võ nghệ, cơ thể săn chắc chẳng còn chút mỡ thừa. Trừ Dao Quang ít ai ngờ rằng nữ nhân lại nặng đến gần trăm cân. Do vậy dù hung thủ có võ công cao cường cũng không tránh khỏi việc để lại dấu chân.

Dao Quang mừng rỡ nhận ra mình đã bắt kịp kẻ thù, gã chỉ còn cách chằng mười trượng, túi vải trắng vắt vẻo trên lưng gã chính là Ngọc Thiên.

Thỉnh thoảng gã bạch y phải ẩn vào hiên những nhà ven đường để tránh mặt vài toán quân tuần tiểu đi ngược chiều. Lúc ấy Dao Quang cũng phải làm như hẩn. Chàng sợ hung thủ làm hại tính mạng Ngọc Thiên nên cố giữ kín hành tung, chờ cơ hội chắc ăn mười phần mới xuất thủ giải cứu.

Gã áo trắng bịt mặt kia cứ tiến về hướng Bắc, khi nhìn thấy tường thành thì rẽ phải, vào đường ngay. Được vài chục trượng thì gã gõ cửa một tòa trang viện cũ kỹ.

Cánh cổng gỗ dày hé mở, gã bạch y lách vào. Kẻ mở cổng lộ đầu ra quan sát trước sau rồi mới đóng lại. Lúc này Dao Quang đã nằm phục xuống vệ đường, chiếc áo ngủ dày mùa đông màu trắng đã khiến chàng lẫn với tuyết.

Thấy người kia đã vào trong. Chàng lao vút đến, tung mình nhảy lên bám lấy đầu tường vây, thận trọng quan sát, vừa kịp nhìn thấy gã áo trắng vác Ngọc Thiên vào tòa nhà hai tầng ở giữa trang viện, và lát sau lầu trên sáng đèn.

Chung quanh tòa đại lâu ấy là những dãy nhà ngang gồm nhiều gian, vừa đóng im lìm, còn trên thêm cửa nó có hai gã mang đao đứng dựa cột ngáp ngáp dài, co ro trong chiếc áo lông dày sụ!

Cũng như hầu hết những trang viện khác khắp nơi rải rác những chậu cảnh để tô điểm cho sân gạch, giờ đây những bụi cây dất tiền đã bị tuyết phủ trắng.

Dao Quang nhảy qua tường nường theo những chậu cảnh mà tiến thật nhanh về mé hữu tòa đại lâu. Chàng nhẹ nhàng phi thân lên lan can lầu, ép sát mình lên khung cửa gỗ, nhìn qua khe.

Bạch y nhân đặt túi vải lên giường, y khoan khoái xoa tay, lột mũ lông và khăn che mặt. Dao Quang đau đớn nhận ra bào đệ Tuấn Dương. Chàng đang phân vân suy nghĩ cách giải cứu Ngọc Thiên thì cửa phòng rộng mở và một lão nhân bước vào. Ông ta chính là Yến Sơn Thần Y Giang Thượng Phong!

Tuấn Dương cung kính vái :

– Sư phụ chưa ngủ sao?

Họ Giang cười nhạt :

– Ta bảo người đi do thám Tổng đàn võ lâm chứ đâu có bảo người đi

bắt gái tơ?

Tuấn Dương mỉm cười :

– Bẩm ân sư người con gái này liên quan đến đại sự của chúng ta.

Gã liền mời Giang Thượng Phong an tọa rồi trình bày việc Xà bang kiện Quỷ giáo, và sáng mai Đàm minh chủ sẽ đem quân đi trừng phạt!

Tuấn Dương nói thêm :

– Sư phụ, nữ lang này có lẽ là ái nữ của Bang chủ Xà bang. Nếu ta nắm được nàng thì Hàn Xuân Chúc và đàn độc xà lợi hại sẽ là của chúng ta!

Yến Sơn Thần Y gật gù :

– Người đa mưu túc trí như vậy khiến lão phu rất hài lòng!

Chợt lão lộ sắc buồn :

– Không ngờ tiểu tử Dao Quang lại giết được ái tử của lão phu là Quảng Đắc Long, khiến lòng già nguội lạnh chuyện mưu đồ bá vương. Dẫu ta có đoạt được ngôi thiên tử thì họ Vệ cũng chẳng còn ai để kế vị.

Dao Quang kinh hãi biết lão ta mới đúng là Bách Biến Ma Quân Vệ Chuyển Luân! Chàng cố trấn tĩnh lắng nghe tiếp.

Tuấn Dương cười bộ đỡ :

– Ân sư thần thông quảng đại, tinh thông cả ba tuyệt học Hấp Nguyên, Lưu Tinh, Vô Tướng, tuy tuổi cao mà thân thể vẫn trẻ trung, lo gì không có hậu duệ?

Ma quân mỉm cười bí ẩn, nói sang chuyện khác :

– Việc ấy tính sau! Giờ phải đi ngay đến Tổng đàn võ lâm, giúp Đàm lão tiêu diệt Quỷ giáo! Vả lại Sầm Thu Danh mặt người lòng thú, gian hùng chẳng thua gì Tào Tháo, chính là kình địch số một của ta!

Tuấn Dương nhìn bọc vải trên giường với vẻ nuối tiếc nhưng không dám kháng lệnh sư phụ. Gã bước ra ngoài gọi hai ả tỳ nữ đến dẫn dò :

– Các người phải trông nom con bé trong phòng cho cẩn thận. Ta đã cho ả ngậm du tiên phấn, ba ngày sau mới tỉnh. Nhưng các người nhớ cho uống nước, đừng để y thị chết vì khát!

Hai tỳ nữ cúi đầu phụng mệnh, vào phòng khép chặt cửa lại, trèo lên giường nằm cạnh túi vải mà ngủ tiếp. Chúng đang ngon giấc nên rất bức bối khi bị gọi, và chẳng tội gì thức để canh một kẻ mê man bất động.

Dao Quang khắp khởi mừng khi thấy thầy trò Ma quân cùng hai mươi thủ hạ rời trang.

Trời đã sắp sáng, chàng nhanh chóng chạy ra phía trước, đẩy cửa phòng bước vào dùng mũi dao kiếm điểm huyết mê hai ả tử nữ, rồi vác Ngọc Thiên thoát ra ngoài.

Ngọn bắc phong đã thổi mạnh hơn, tuyết rơi mù mịt, báo hiệu một ngày rét mướt. Nhưng nhờ vậy mà chẳng ai ra đường đường sớm để bắt gặp một bóng trắng lướt đi như oan hồn.

Gần đến khách điểm, Dao Quang gặp bọn thủ hạ. Đi đầu là gã Diêm Tam đang hếch mũi cổ đánh hơi, trong tay là chiếc áo của Ngọc Thiên. Họ mừng rỡ đón chào, theo chàng về lữ quán.

Dao Quang kể lại câu chuyện, khiến ai nấy đều tái mặt, Sư Mệnh Thần kết luận :

– Giờ đây chúng ta đã biết rõ nội tình, Bách Biến Ma Quân chẳng hiểu sao lai may mắn có đến bốn quyển bí kíp thất truyền là Lưu Tinh kiếm pháp, Vô Tướng thần chỉ, Hấp Nguyên đại pháp và Phúc Khí độc công. Chính lão ta là kẻ hậu thuẫn cho Đàm Thương Túy, dùng họ Đàm để thâm tóm võ lâm!

Dao Quang gật đầu nhưng lại thắc mắc :

– Vậy tại sao lão ta không để Đàm Thương Túy chết đi rồi dùng thân phận Yến Sơn Thần Y mà tranh chức Minh chủ?

Từ Giang Hán trầm ngâm :

– Có thể là vết thương năm xưa quá nặng nên dù tinh thông nhiều tuyệt học, Ma quân cũng không khôi phục được hoàn toàn được công lực, mới phải mượn tay người khác!

Quỷ Dao Mạc Sương tủm tỉm nói :

– Tuyệt học thất truyền vì sao lại tập trung cả vào lão họ Vệ thế nhỉ?

Từ lão nghiêm giọng :

– Việc ấy không có gì lạ nếu Bách Biến Ma Quân vào được Vạn Thư cung! Đấy chính là nơi cất giấu tinh hoa võ học Trung Nguyên!

Dao Quang từng nghe Lư Sơn Tiên Ông thuật lại nên cáo từ, vào phòng chăm sóc Ngọc Thiên. Nàng đã được Bang chủ Xà bang cho uống thuốc giải, tuy đã tỉnh táo nhưng vẫn còn mệt mỏi.

Ở đây Sư Mệnh Thần hắng giọng kể lể :

– “Bốn mươi năm trước, ở đất Trường An xuất hiện một chàng trai tài hoa tuyệt thế, tự xưng là Thiên Vọng thư sinh, tên gọi Thành Tư Ý. Họ Thành cho loan báo khắp thiên hạ rằng mình có thể tìm ra sơ hở

của bất cứ công phu võ học nào, nếu không thì sẽ dâng tặng ngàn lượng vàng! Do vậy cả võ lâm ùn ùn kéo đến, từng người xin vào yết kiến, thi thố sở học. Họ không sợ Thành Tư Ý học lõm vì chàng ta bị cụt cả hai chân! Và đáng phục thay, Thiên Vồng thư sinh tìm ngay ra sơ hở dù là nhỏ nhất, chỉ điểm cho khách. Ai cũng khâm phục và cảm kích, hoan hỉ ra về vì bản lĩnh đã hoàn thiện hơn trước! Ngay cả các phái lớn như Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi... cũng không dẫn được hiệu kỳ, cử người đến Trường An.

Trong vòng hai mươi năm, Thiên Vồng thư sinh đã tiếp đón hầu hết những cao thủ chủ chốt của võ lâm mà chưa hề bị mất lượng vàng nào. Do vậy, Thành Tư Ý được tôn làm Võ Lâm Chi Sư!

Nhưng đột nhiên họ Thành biến mất khỏi Trường An để lại một cáo thị rằng mình đã ghi chép võ học trăm nhà, và gom góp rất nhiều bí kiếp thất truyền đem cất vào Vạn Thư cung. Nếu ai tìm được chốn ấy sẽ trở thành thiên hạ vô địch! Tiếc rằng chàng ta không hề nói rõ địa điểm!”

Nghe xong câu chuyện mọi người bán tín bán nghi. Sau bữa điểm tâm họ vội vã lên đường.

Bang chủ Xà bang Hàn Xuân Chúc và ba vị trưởng lão đến Tổng đàn võ lâm, cùng đi với phe Đàm minh chủ! Ông khẽ buồn rầu thông báo rằng nữ đệ tử của mình mất tích, và những người còn lại đang truy tìm. Như vậy bọn Dao Quang sẽ khởi hành trễ hơn, đi đường khác đến Thiếu Lâm tự, Ngọc Thiên không thể tự cưỡi ngựa, ngồi chung với Dao Quang, nàng loáng thoáng nghe về Thiên Vồng thư sinh, nên bắt chàng kể cho nghe. Cuối cùng Ngọc Thiên tò mò hỏi :

– Thế Lư Sơn Tiên Ông có đến gặp họ Thành để tìm sơ hở của kiếm pháp hay không?

Dao Quang mỉm cười gật đầu :

– Có! Người đã thi triển chiêu “Lư Sơn Vụ Ẩn”, hóa thành khói sương mù xám xịt, khiến Thiên Vồng thư sinh tái mặt bó tay, cúi đầu dâng ngàn lượng vàng! Tiên sư không nhận chỉ nói rằng: “Võ học chia ngàn nhà nhưng đạo của trời đất chỉ có một, hà thí chủ phải bỏ gốc đi tìm ngọn như vậy?”. Chính câu nói này đã khiến Thiên Vồng thư sinh bỏ Trường An đi quy ẩn!

Ngọc Thiên thích thú cười khúc khích, khoe hàm răng trắng đều như hạt ngô, tương phản với bộ râu rậm rạp, dữ tợn. Sư Mệnh Thần đã cải trang lại cho nàng để tránh sự nghi ngờ của Tuấn Dương, chắc chắn họ sẽ còn gặp hãn trong cuộc chiến với Quỷ giáo!

Bọn Dao Quang đi đường thẳng, không phải ghé Tổng đàn võ lâm ở triền sơn nên đến chùa Thiếu Lâm trước Các Chưởng môn nghe Dao Quang tiết lộ việc Yến Sơn Thần Y là Bách Biến Ma Quân, lòng vô cùng kinh ngạc và lo lắng.

Thần Thông Cái suy tính :

– Đệ tử bốn bang đã phát hiện Đường phu nhân trong đoàn quân của Quỷ giáo. Vậy là Sầm Thu Danh đã nắm được chứng cứ lộ mặt nạ Đàm Thương Túy và Bách Biến Ma Quân, nên mới tự tìm đến Thiếu Lâm tự. Nhưng Họ Sầm lại không ngờ Bang chủ Xà bang đã đi trước một bước. Phen này lưỡng hổ tương tranh, chắc chắn sẽ có một con vong mạng!

Bàn bạc xong Sư Mệnh Thần hóa trang cho Dao Quang, để chàng đóng vai một đạo sĩ trung niên, đi theo Vô Cấm chân nhân.

Cuối giờ Ngộ đoàn quân của Tổng đàn võ lâm đến chân núi Thiếu Thất, hợp cùng ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Cái bang tiến về hướng Tây nam.

Đàm minh chủ mang theo hai trăm thủ hạ. Còn ba phái kia độ sáu chục người.

Không thấy Yến Sơn Thần Y và Tuấn Dương, Dao Quang đoán rằng họ sẽ ẩn mật, chờ Đàm Thương Túy kém thế mới ra mặt.

Đoàn quân rầm rộ kéo đi, đến chân đồi Mai Khâu thì dừng lại, vì trinh sát Cái bang báo về rằng phe Quỷ giáo sắp tới.

Gần khắc sau, Sầm Thu Danh và trăm giáo chúng xuất hiện, giật mình vì tiếng quát như sấm :

– Bọn cuồng đồ đứng lại!

Từ đám lau sậy hai bên đường, bọn võ sĩ của Tổng đàn võ lâm nhất tề đứng dậy, tay giơ cao những nắm độc sâm xanh lè. Cả phía sau Quỷ giáo cũng bị chặn kín.

Còn trước mặt họ là lực lượng tăng, đạo của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang. Nhận ra Kiếm Tích thiên sư và Thần Thông Cái, Sầm Thu Danh mừng rỡ gọi lớn :

– Lão phu là Sầm Thu Danh Giáo chủ Quỷ giáo đất Bảo Sơn, đang trên đường đến chùa Thiếu Lâm tìm chư vị!

Thần Thông Cái hừ nhạt :

– Tiểu tử chớ nói càn. Tuổi ngươi chưa đến bốn mươi, sao dám mạo nhận là Sầm Thu Danh? Vả lại họ Sầm mặt mày vằn vệt, đâu có trắng trẻo như đàn bà thế kia?

Đàm minh chủ bước ra, chỉ mặt Sầm Thu Danh mà mắng :

– Bất kể nó là ai thì cũng phải đền tội tàn sát Xà bang và mưu đồ khuynh đảo võ lâm! Lão phu là đương nhiệm Minh chủ đây!

Sầm lão quỷ biến sắc, không ngờ Hàn Xuân Chúc còn sống dù bị trúng roi vào ngực. Họ Sầm đâu biết rằng Bang chủ Xà bang có mảnh da tê bảo vệ tâm thất, tuy học máu ngất lịm nhưng phủ tạng vẫn còn nguyên vẹn. Và giờ đây, Hàn Xuân Chúc cùng ba vị trưởng lão từ sau lưng đám tăng lữ bước ra.

Hàn bang chủ gầm lên :

– Sầm Thu Danh! Mưu đồ bá chủ của ngươi đã bại lộ rồi!

Họ Sầm cố bình tâm biện bạch cầu cứu Phương trượng Kiếm Tích :

– Thiên sư là tri âm của lão phu, lẽ nào lại tin lời vu khống của gã họ Hàn?

Trong lúc ấy Thần Thông Cái đã rỉ tai Đàm Thương Túy :

– Quỷ giáo giỏi nghề phóng độc, mong Minh chủ sớm ra tay!

Vì vậy họ Sầm vừa nói xong thì Đàm lão quát vang :

– Sát!

Lập tức hai trăm gã áo xanh nhất tề phóng độc châm vào hàng ngũ Quỷ giáo. Đám đệ tử họ Sầm đều là người dân tộc chất phác, tuy giỏi võ công nhưng ít kinh nghiệm chiến trường, lại ngồi cả trên lưng ngựa nên phản ứng vụng về trúng thương rất nhiều. Họ đau đớn kêu cha mẹ bằng thổ ngữ Bô Lăng.

Cùng lúc ấy võ lâm Minh chủ Đàm Thương Túy vũ lộng thanh thiết tiêu dài gần sải tay, chụp lấy Sầm Thu Danh.

Phe Bạch đạo chưa kịp tham chiến thì từ trong cỗ xe song mã có một nữ lang áo tím chui ra, nhảy lên mui xe. Tay trái nàng ta giữ chặt một phụ nhân tóc hoa râm, đang mê man, tay kia kề sát kiếm vào cổ bà. Nữ lang quát thánh thót :

– Đệ tử Đường môn dừng tay, nếu không không bốn cô nương sẽ giết Đường phu nhân!

Nhận ra chủ cũ bọn võ sĩ Tổng đàn bàng hoàng nhảy lùi, không tấn công đệ tử Quỷ giáo nữa.

Sáu vị Hộ giáo Pháp sư nhân cơ hội này cứu chữa cho những người trúng độc châm. Vậy là hiện tại chỉ còn hai đối thủ là Đàm minh chủ và Giáo chủ Quỷ giáo.

Dao Quang cùng quần hùng say mê theo dõi trận so tài hiếm có một

cách rất khách quan, vì cả hai đều là tai họa của võ lâm.

Tiêu pháp của thiên hạ đệ nhất trang quả là danh bất hư truyền. Tạo nên màn hắc quang mờ mịt, và tiếng sáo vi vu. Nhưng mũi sáo không phá được màn lưới roi kín đáo quanh thân đối phương.

Phép cương tiên của Quỷ giáo tuy không nổi tiếng giang hồ, song cũng thập phần lợi hại. Sợi roi thép dài nửa trượng lồng lộn, dững mãnh như thần long, chẳng hề chịu kém mà còn có phần lấn lướt. Với chiều dài và trọng lượng vượt trội, cây roi đan bằng sợi thép của Sầm Thu Danh ra đòn như sấm sét, đánh bật cả thiết tiêu.

Đàm Thương Túy càng đánh càng thức ngộ được rằng mình đang rơi vào thế kẹt. Họ Sầm không hề non kém như lời mô tả của Thần Thông Cái. Lão phần nộ vì lòng hiếu thắng, xuất liền một loạt chiêu hiểm độc, tiếng sáo rít lên lạnh lẽo.

Đúng như bọn Dao Quang dự đoán, Đàm Thương Túy quả đã hút hết chân nguyên của sư đệ Ma quân, cộng với số chân khí của bản thân, hiện giờ lão có đến gần trăm năm công lực. Về mặt kinh nghiệm giao đấu thì họ Đàm hơn hẳn Giáo chủ Quỷ giáo.

Do vậy tám chiêu liên hoàn đã đẩy lùi Sầm Thu Danh hơn trượng, và chiêu thứ chín lại có ẩn chứa huyền cơ. Đàm Thương Túy đã chia bớt công lực sang tay tả, bất ngờ xạ một đạo Vô Tướng thần chỉ vào người đối thủ. Lão chưa kịp đắc ý vì đòn trúng đích thì phát hiện mũi roi của họ Sầm đã biến thành trăm chiếc đầu độc xà công phá lưới tiêu và xảo quyết mổ vào bụng mình.

Kẻ cấp bà già gặp nhau, song phương dội ra, ôm vết thương đâm máu. Nhưng họ lại xáp vào ngay, tiếp tục cuộc chiến khốc liệt, một mất một còn. Tiếng thép chạm nhau ghê người, hòa với tiếng chỉ phong xé gió, khiến lòng Dao Quang nặng trĩu. Chàng biết mình không phải là địch thủ của bất cứ ai trong hai lão ác ma kia.

Thêm trăm chiêu nữa trôi qua mà vẫn chưa phân thắng bại, dù cả hai đã có thêm vài thương tích.

Bỗng từ tàn cao vút bên đường có bóng người áo trắng bay xuống cỗ xe song mã, nơi Thẩm Phi Bình đang uy hiếp tính mạng của Đường phu nhân.

Từ khoảng cách gần trượng, Bạch y nhân đã xạ một đạo chỉ phong vào huyết Kiên Tĩnh trên vai phải Thẩm Phi Bình. Người đẹp áo tím đau đớn rú lên, cả nửa người tê tái, trường kiếm rơi khỏi tay ngã lăn xuống đất.

Người áo trắng hạ thân xuống nơi thùng xe, chụp lấy Đường phu nhân, nhảy ngược lên tàn cây, miệng gầm vang :

– Đệ tử Tổng đàn mau xuất thủ! Lão ta chính là Võ Lâm Quốc sư hay Yến Sơn Thần Y Giang Thượng Phong.

Bọn cao thủ Đường môn mừng rỡ rãi độc châm rồi xông vào chém giết Quỷ giáo. Lần này độc châm không còn tác dụng vì phe đối phương đều đã uống giải dược, ngay cả những người bị thương đợt trước cũng đều đã hồi phục, xem ra bản lãnh dụng độc của Quỷ giáo Vân Nam thật phi phàm.

Đã có cơ hội tiết hận, Bang chủ Xà bang Hàn Xuân Chúc và ba vị trưởng lão họ Hàn nhập cuộc, bị sáu Hộ giáo Pháp sư mặt Quỷ chặn lại.

Các tăng lữ hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang cũng được lệnh xông lên, hỗ trợ Xà bang. Do sự chênh lệch về quân số quá lớn nên phe Quỷ giáo hoàn toàn thất thế. Tiếng chửi thề bằng thổ ngữ Bô Lăng vang lên inh ỏi, chứng tỏ người Quỷ giáo thọ thương khá nhiều.

Sâm Thu Danh đau lòng giở đến tuyệt kỹ thủ mạng để kết toán cuộc chiến. Tay tả của lão thò nhanh vào áo và một luồng sáng chói mắt chớp lên.

Võ lâm Minh chủ Đàm Thương Túy chẳng còn nhìn thấy gì nữa, trúng một chiêu như trời giáng vào hông trái, xương cốt gãy vụn, thân hình văng xa hơn trượng.

Dao Quang và ba vị Chưởng môn không tham chiến, đứng ngoài theo dõi nên thấy tất cả. Họ kinh hoàng trước loại vũ khí mà Sâm Thu Danh đã sử dụng nhìn nhau rầu rĩ.

Sâm giáo chủ quay lại vị trí cỗ xe để hỗ trợ đệ tử. Cây roi thép của lão ra đòn nặng như núi đổ, chỉ một đường quét ngang đã quét sạch đao kiếm, lấy mạng bốn năm người. Lão dũng mãnh tung hoành ban phát cái chết tan xương nát thịt cho phe đối phương, y phục đầy máu trông đáng sợ hơn ác quỷ.

Dao Quang chưa kịp nhập cuộc ngăn chặn lão họ Sâm thì cục diện đã biến hóa.

Một toán võ sĩ áo xanh của Tổng đàn võ lâm đã từ đỉnh đồi ập xuống, vung tay trút những trái cầu lửa vào Quỷ giáo. Sâm Thu Danh và đệ tử đang bao quanh cỗ xe song mã cố thủ, còn phe Tổng đàn vây chặt bên ngoài.

Lân Hỏa đạn nổ không lớn nhưng sức cháy thật khủng khiếp, bám

vào ai là đốt sâu đến tận xương. Mui xe bằng gỗ bọc vải bạt bốc cháy ngùn ngụt, ngựa hí vang lộng lên bỏ chạy. Đệ tử Quỷ giáo bị phỏng rất nhiều, chẳng còn chút dũng khí nào nữa.

Sầm Thu Danh biết thế đã cùng gầm lên :

– Phóng độc cầu!

Bản thân lão cũng tung ra nhưng viên thuốc nhỏ bằng trái nhãn, khói tỏa mù mịt che kín cả đấu trường.

Nghề độc của Quỷ giáo Vân Nam đã thành danh nên phe Tổng đàn vội bỏ cuộc nhảy lùi, để mặc phe Quỷ giáo đào thoát. Có vài gã áo xanh chậm chân, hít phải khói độc lập tức ngã quỵ.

Cuộc chiến đã tàn, Yến Sơn Thần Y bỗng xác Đàm minh chủ, buồn bã cáo từ ba vị Chuồng môn. Có lẽ cái chết của họ Đàm đã làm tiêu tan tráng khí của đại ma đầu. Lão thờ thần nói :

– Nay Đàm minh chủ đã vong mạng, lão phu chẳng còn lòng dạ nào để ở lại Tổng đàn võ lâm. Xin chư vị thu hồi Võ lâm lệnh kỳ và Kim ấn để bầu Minh chủ khác.

Đã bàn bạc từ trước nên Kiếm Tích thiên sư nói :

– A di đà Phật! Hiện nay Quỷ giáo đã trở thành tai họa cho võ lâm, mong Giang thí chủ tạm giữ quyền Minh chủ, chờ tiêu diệt xong họ Sầm rồi sẽ bầu tân Minh chủ.

Vệ Chuyển Luân cơ trí hơn người, lòng thầm nghi ngờ các phái Bạch đạo bày kế hại chết Đàm Thương Túy, nên chẳng đại gì nhận lời. Vả lại lão có sẵn một chủ ý, liền cười mát đáp :

– Lão phu đức bạc tài kém, chẳng dám đương trọng nhiệm! Nhưng mối thù giết nghĩa huynh thì lão phu chẳng quên. Phen này sẽ tập hợp bằng hữu trả thù cho Đàm minh chủ, lúc ấy mong chư vị hỗ trợ cho!

Phượng trượng chùa Thiếu Lâm đành nhận lại cờ ấn Minh chủ, phân vân không biết làm gì để đối phó với cục diện này! Ông là bậc cao tăng đắc đạo của thiên môn, nên kém cỏi trong những trò trí tra mưu mẹo!

Thần Thông Cái hiểu rõ tâm lý của vị sư già, liền phì cười :

– Kể xuất gia chớ nuôi vọng niệm làm gì, gánh nặng này bọn lão phu sẽ đỡ hộ cho!

Thiên sư bằng khuông nói :

– Lão nạp đang suy nghĩ về luồng ánh sáng đáng sợ của Sầm giáo chủ!

Thần Thông Cái gật gù :

– Lão phu đã nhớ ra rồi, có lẽ vật ấy là Ma Quang bảo kính của Thái Âm Đế Quân thời Bắc Tống. Tương truyền, mảnh pha lê tròn này nhỏ độ lọt lòng bàn tay, mặt trước lõm đều, khi được dồn chân khí vào thì phát ra một luồng sáng chói lọi, khiến người đối diện lóa mắt, không còn thấy đường để tránh đòn!

Thuần Chấn chân nhân thở dài :

– Bảo Kính lợi hại như vậy thì còn ai địch lại họ Sầm nữa?

Bang chủ Cái bang cười mát :

– Vạn vật đều không thoát khỏi luật sinh khắc! Thái Âm Đế Quân rốt cuộc đã chết dưới tay Côn Luân kiếm khách Văn Nhật Hành. Họ Văn luyện được khinh công “Xúc Địa Thành Thốn” của vị Địa Tiên Tả Từ thời Tam Quốc nên né tránh Ma Quang rất dễ dàng!

Chắc độc giả đều đã đọc qua Tam Quốc Chí, nhớ đoạn Tả Từ trêu ghẹo Tào Tháo? Họ Tả là nhân vật có thực, được xếp vào hàng ngũ những vị Địa Tiên trong đạo giáo Tổ sư phái Cáp Tọa sơn (núi Cáp Thọ, huyện Giang Thanh tỉnh Giang Tây) tên gọi là Cát Huyền, chính là học trò của Tả Từ.

Đạo Hạnh chân nhân, Chưởng môn phái Thanh Thành nhăn mặt :

– Nhưng Côn Luân kiếm khách đột nhiên mất tích lúc tuổi mới ba mươi, mang theo cả tuyệt kỹ, ngay cả đệ tử Côn Luân cũng chẳng học được pho khinh công ấy

Thần Thông Cái cười bí ẩn :

– Vài tháng nữa lão phu sẽ cho chư vị một sự ngạc nhiên thú vị.

Đêm ấy bọn Dao Quang nghỉ lại ở huyện thành Đăng Phong.

Sáng hôm sau họ khởi hành về Giang Tây, giữa tháng mười một thì đến Long Hồ sơn, thuộc huyện Quý Khê.

Đông qua, xuân đến, tòa Hiên Viên gia trang mới rộn rã niềm vui. Ngọc Đường mang thai đã hơn bảy tháng lại là song thai nên càng bội phần nặng nề uể oải. Nhờ có Ngọc Thiên kề cận đỡ dần nên nàng cũng bớt vất vả.

Dao Quang chuyên cần rèn luyện võ nghệ, không hề nghỉ một ngày nào. Ngoài kiếm thuật chàng đặc biệt chú ý đến khinh công, có lẽ để đối phó với Ma Quang bảo kính.

Chàng rất tôn sùng Lư Sơn Tiên Ông nên không tin rằng tuyệt học “Khinh Yến Ngự Phong” lại thua kém thân pháp “Xúc Địa Thành

Thốn”. Tuy là đệ tử đạo gia nhưng Dao Quang thấm nhuần câu “quân tử cầu chư kỷ, tiểu nhân cầu chư nhân”, chàng không hề trông mong vào người khác hay vận may, mà trông chờ ở chính mình.

Dao Quang tăng dần lượng chì cột ở hai chân, tập luyện cách rời vị trí từng đoạn ngắn. Sau ba tháng chàng có thể né tránh những trái táo mà Tà Kiếm ném trong khoảng cách một trượng. Nhưng Ma Quang có tốc độ của ánh chớp, liệu Dao Quang có thoát được hay không?

Chủ nhân chăm chỉ thì thuộc hạ cũng chẳng dám chơi rong. Bọn Tà Kiếm, Quỷ Dao, Thập Điện Diêm La cũng phải bỏ hơi tai ôn luyện. Chúng được Dao Quang dạy bảo tận tình nên thu được nhiều lợi ích.

Gần giữa tháng hai, chim câu Cái bang bay về, Ngọc Thiên nhanh nhẩu đọc cho cả nhà nghe, nội dung gồm những tin sau.

Thứ nhất Quỷ giáo đã trụ lại ở núi Đông Bạch, xây dựng Tổng đàn kiên cố, và gửi bản cung khai của Đường phu nhân đến Thiếu Lâm tự. Bà ta vạch trần lai lịch Giang Thượng Phong là Bách Biến Ma Quân, tố cáo mọi âm mưu của lão.

Thứ hai, Yến Sơn Thần Y đã thành lập Giáng Ma hội, lấy Đàm gia trang ở Trường An làm trọng địa. Thế lực họ Giang rất hùng mạnh, gồm Đường gia trang, Thủy Ba phái, Lân Hỏa hội, Hội chủ Giáng Ma hội là Đàm Diệm Nhân, trưởng tử của Đàm minh chủ. Giang Thượng Phong cũng giữ chức quân sư, nhưng đặc biệt là vai trò Hộ pháp lại thuộc về Tuấn Dương.

Sau khi nhận được thư chất vấn của Thiếu Lâm tự. Yến Sơn Thần Y đã gửi cho Kiếm Tích thiên sư bản phản cung của Đường phu nhân. Bà ta phủ nhận bản khai của Quỷ giáo, bảo rằng họ bị tra tấn bằng cực hình nên phải viết theo ý Sầm Thu Danh.

Thứ ba, xuất phát từ việc Quỷ giáo và Giáng Ma hội đua nhau bành trướng lực lượng, cùng các phái Bạch đạo tạo thành thế chân vạc. Thiếu Lâm tự đã phát võ lâm thiệp, mời hào kiệt bốn phương về dự đại hội bầu Minh chủ vào ngày rằm tháng tám năm nay.

Gần giữa tháng ba, Ngọc Đường lâm bồn, sinh ra hai nam hài kháu khỉnh, đúng như lời tiên đoán của Giáo chủ Thiên Sư giáo Phó Kỳ Khâm.

Đứa ra trước được đặt tên là Hiên Viên Thái, đứa thứ hai được đặt tên là Phó Kiêm Duệ. Duệ nhi sau này sẽ nối dõi nghiệp nhà họ Phó, làm Giáo chủ Thiên Sư giáo.

Long Hồ sơn mở đại yến ăn mừng, lập đàn tạ ơn trời đất. Đạo quán

trên cả nước đều được báo tin và họ đã gửi lễ vật về mừng Phó giáo chủ.

Vài ngày sau đó, có một người khách đến Hiên Viên gia trang ở Long Hồ sơn, xin được bái kiến Lư Sơn Kỳ Hiệp.

Tuy có tư dinh cạnh Thượng Thanh cung trên sườn núi, nhưng sáng nào Giáo chủ Thiên Sư giáo cũng xuống dùng điểm tâm với vợ chồng Dao Quang. Nhất là khi có cháu ngoại, Phó Kỳ Khâm hầu như ở luôn trong Hiên Viên gia trang. Do vậy, lúc khách vào thì ông cũng có mặt, đang cùng Sư Mệnh Thần, Dao Quang, Thần Bút Lực Sĩ uống trà.

Người khách lạ mặt này không đưa bái thiếp cũng chẳng báo danh, chỉ xưng với bọn gác cổng rằng mình họ Hoắc.

Khách tuổi độ gần năm mươi thân hình nhỏ bé, mặt tròn không râu, đủ tướng ngũ tiểu, và cặp mắt láo liên đầy vẻ xảo quyết, y phục lão bằng gấm Hồ Châu, toàn bộ màu đen.

Thần Bút Lực Sĩ nhận ra lai lịch lập tức gọi lớn :

– Hoắc Bất Nghi! Người còn dám dẫn xác đến đây nữa sao?

Thì ra khách là Vạn Gia Táo Quân kẻ đã bán tin tức về lòng Hỏa Hồ Ly, khiến Toàn Phong tiêu cực phải một phen khốn đốn.

Họ Hoắc cũng bối rối khi gặp Thần Bút ở chốn này, lão ngượng ngùng vòng tay :

– Tiểu đệ bái kiến sư thúc!

Thần Bút Lực Sĩ là bạn thân giao của Qui Hạc chân nhân, sư phụ của Hoắc Bất Nghi, nên họ Hoắc phải xưng hô như vậy.

Vạn Gia Táo Quân lại vái chào những người còn lại, Dao Quang từ tốn nói :

– Mời túc hạ an tọa!

Chờ khách nhấp xong hớp trà, chàng hỏi tiếp :

– Chẳng hay Hoắc túc hạ đến đây có việc chi chỉ giáo?

Thấy Dao Quang không hề nhắc đến chuyện cũ, Vạn gia táo quân thầm khâm phục là người rộng lượng. Lão vui vẻ nói :

– Tại hạ đang nắm trong tay một bí mật trọng đại, ai biết được sẽ là người điểm phúc nhất trong thiên hạ. Xét rằng võ lâm đương đại, chỉ có mình công tử là tài năng đức độ, nên tại hạ đến để thương lượng.

Thần Bút cười nhạt :

– Lão phu chỉ sợ người đã rao bán khắp nơi rồi mới đến đây!

Hoắc Bất Nghi biến sắc biện bạch :

– Sư thúc chớ nói oan cho tiểu diệt! Quả thực là tin này chưa hề lọt qua cửa miệng tiểu diệt! Trước mặt sư thúc làm sao tiểu diệt dám lộng ngôn!

Dao Quang mỉm cười :

– Khổng gia có câu “quân tử vấn họa bất vấn phúc”. Tại hạ kém đức chẳng dám mong hưởng thụ lợi lớn phiền tức hạ để cho người khác.

Vạn Gia Táo Quân tái mặt nói lấp lửng :

– Chẳng lẽ công tử lại không muốn biết vị trí của Vạn Thư cung?

Cả bàn choáng váng vì tầm quan trọng của tin tức, nhìn nhau dò hỏi. Thiên Sư giáo chủ gật gù :

– Thế người đòi giá bao nhiêu?

Hoắc Bất Nghi đặc ý đáp :

– Vãn bối chỉ dám xin ba ngàn lượng vàng để dưỡng già mà thôi.

Thần Bút nháy dưng :

– Con bà người, làm gì mà có cái giá cắt cổ ấy!

Họ Hoắc bị chinh không dám giận, chỉ gãi đầu áp ứng :

– Sư thúc thông cảm cho! Tiểu diệt có đến sáu mươi vợ, và hai mươi bốn đứa con nheo nhóc, đành phải làm một cú lớn rồi giải nghệ. Lần này tiểu diệt rình rập cực khổ suốt một tháng ròng, xem chết mấy lần, nên không thể lấy giá rẻ được!

Vẻ mặt lão rất khổ sở khiến Ngọc Thiên bật cười khúc khích :

– Túc hạ không sợ đoản thọ sao mà lại đa mang đến sáu vợ?

Nàng mang trà mới lên tiếp khách nên có mặt trong bàn.

Thần Bút nhăn mặt :

– Lão phu không ngờ người là kẻ háo sắc như vậy?

Hoắc Bất Nghi râu rĩ xoa tay :

– Sư thúc chớ hiểu lầm! Tiểu diệt vì xui xẻo nên mới sa vào vòng kiềm kẹp của sáu mụ la sát kia! Mười lăm năm trước, tiểu diệt rình mò ở Trình gia trang ở thành Kim Lăng, bị Trình trang chủ tóm được. Lão không đánh đập, không giải lên quan mà chỉ bắt tiểu diệt thành hôn với sáu cô em gái ế chồng, xấu như dạ xoa. Thế là từ đó đến nay, tiểu diệt phải làm cật lực như trâu bò để nuôi dưỡng đám vợ hung dữ. Khổ nỗi họ lại mẫn đẽ như gà khiến tiểu diệt càng thêm khốn đốn!

Ngọc Thiên ôm bụng cười như nắc nẻ, làm đám nam nhân cũng không nín nổi.

Sư Mệnh Thần ngồi cạnh Dao Quang, kề tai thì thầm rồi lên tiếng:

– Cái giá ba ngàn lượng vàng không phải là thấp, nhưng Hiên Viên gia trang cũng đã điều tra, chỉ vài ngày nữa là có kết quả. Do đó chúng ta sẽ khấu trừ đi những gì mà bốn trang đã biết, ý tức hạ thế nào?

Tự ái nghề nghiệp nổi lên. Hoắc Bất Nghi hậm hực :

– Tôn giá chỉ khéo dọa người. Tại hạ không tin chư vị lại có chút manh mối gì về địa điểm của Vạn Thư cung.

Từ Giang Hán mỉm cười :

– Vậy thì lão phu sẽ chứng minh từng điểm một. Mỗi cái gạt đầu của các hạ sẽ trị giá năm trăm lượng hoàng kim.

Vạn Gia Táo Quân ngạo nghễ thách thức :

– Được, tôn giá cứ hỏi.

Từ lão nghiêm giọng :

– Phải chăng các hạ lấy tin này ở Thiên hạ đệ nhất trang ở Trường An?

Hoắc Bất Nghi chết điếng, đứt ruột vì tiếc năm trăm lượng vàng nhưng vẫn phải gạt đầu.

Sư Mệnh Thần giáng thêm búa thứ hai :

– Phải chăng Vạn Thư cung ở trên đất Tứ Xuyên?

Mặt họ Hoắc xám ngoét, má trái giật liên hồi, nghiêng răng gạt đầu rồi xua tay :

– Thôi được! Tại hạ xin báo tin này với giá hai ngàn lượng!

Dao Quang nhìn lão chăm chú, cau mày nghĩ ngợi rồi hỏi nhỏ Thần Bút :

– Hạ lão bá! Năm trước lúc gặp Bất Nghi ở Lương Sơn Bạc. Lão bá có thấy mặt ông ta giật liên hồi thế kia không?

– Lão phu nhớ rõ là không!

Dao Quang quay sang nói với Vạn Gia Táo Quân :

– Hình như lúc xâm nhập Đàm gia trang, túc hạ đã ẩn nấp trong bụi hoa và bị gai đâm chảy máu.

Họ Hoắc cười mát :

– Chuyện vớ vẩn ấy mà công tử cũng đem ra để gài tại hạ sao?

Dao Quang hờ hững đáp :

– Câu hỏi này không tính tiền! Vả lại các hạ đã sắp chết đến nơi

rồi còn tham gia làm gì nữa!

Hoắc Bất Nghi hoang mang lo sợ ấp úng hỏi :

– Sao công tử lại rửa tại hạ?

Dao Quang chỉnh sắc :

– Năm ngoái, tại hạ đến Đàm gia trang dự lễ thượng thọ, nhận ra trong vườn có trồng những bụi Tam Nguyệt Quỳnh Hoa của đất Miêu Cương. Loài hoa này thân có gai nhỏ, mang một chất độc rất quái dị, chỉ sau ba tháng sẽ làm tê liệt toàn bộ kinh mạch nạn nhân. Có lẽ mấy năm trước, chính bản thân Đàm minh chủ đã vô tình bị loại gai độc này đâm vào tay nên lão mới phải liệt giường!

Vạn Gia Táo Quân nghe tứ chi nhũn cả ra. Lão đứng lên vái lia lịa. Mếu máo khẩn cầu :

– Quả đúng là tại hạ đã bị gai ấy đâm phải, gần đây nghe cơ thể có hiện tượng bất thường. Cúi xin công tử khai ân cứu lấy cái mạng sâu kiến này. Nghi tôi xin nguyện làm thân trâu ngựa, suốt đời hầu hạ công tử!

Nói xong, lão bật khóc rất thảm thiết, van lạy Thần Bút Lực Sĩ, nhờ ông nói dùm.

Hạ lão nạt lớn :

– Người suốt đời rình mò bí mật riêng tư của thiên hạ để thủ lợi, làm mất mặt cả người ở chốn tuổi vàng, nay gặp quả báo thì ráng mà gánh chịu!

Tuy nói thế nhưng ông lại hỏi Dao Quang :

– Quang nhi có trị được loại bệnh này không? Dẫu sao Hoắc Bất Nghi cũng là đệ tử duy nhất của bằng hữu lão phu!

Dao Quang gật đầu :

– Lão bá cứ yên tâm! Tiểu diệt xin tận lực!

Vạn Gia Táo Quân vui mừng khôn xiết, xô ghế quỳ xuống đất lạy như tể sao.

Dao Quang cười hỏi :

– Các hạ mới trúng độc không lâu, ta chỉ cần một ngày để trục hết chất độc ra. Xin hãy đứng lên cho!

Bất Nghi ngượng ngùng lau nước mắt, ngồi vào ghế rồi nói :

– Bẩm công tử! Vạn Thư cung tọa lạc trên núi Lãng Vân sơn, nơi có bức tượng Phật Di Lặc khổng lồ trấn giữ ngã ba sông Mân Giang, Thanh Giang và Đại Độ Hà! Tại hạ nằm lì mười ngày đêm trên ruộng

đại sảnh Đàm gia trang mới nghe được tin này. Yển Sơn Thần Y đã bàn với lệnh đệ Tuấn Dương là sẽ đi Vạn Thư cung để tìm vũ khí đối phó với Ma Quang bảo kính của Quỷ giáo! Lão ta đã lên đường vào ngày hôm qua!

Bọn Dao Quang lập tức trù hoạch kế sách, và sau đó nhờ chim câu Cái bang báo ngay cho các phái Bạch đạo.

Sau bữa cơm trưa, Dao Quang tiến hành việc chữa trị cho Vạn Gia Táo Quân, chàng cầm đây cơ thể lão những mũi kim bạc và dùng Chi Nguyên chân khí dồn hết chất độc xuống huyết Dũng Tuyên ở lòng hai bàn chân.

Cuối cùng, hai huyết này sưng phù lên và có màu tím đen. Thần Bút Lực Sĩ cầm hai cây kim rồng vào đấy, máu đen bắn ra thành vòi và cực kỳ hôi thối.

Bất Nghi nghe cơ thể sáng khoái, má trái không còn giật nữa, biết mạng mình đã được bảo toàn, liền quỳ xuống xưng là thuộc hạ, xin theo phò tá Hiên Viên công tử!

Dao Quang rất mừng vì có được một thủ hạ lợi hại như Hoắc Bất Nghi. Lão là truyền nhân của Qui Hạc lão nhân đất Hán Dương, và là người duy nhất trong võ lâm tinh thông hai môn tuyệt học Quy Túc đại pháp và khinh công “Hạc Ảnh Xuyên Vân”.

Với Quy Túc đại pháp, họ Hoắc có thể nằm bất động nửa tháng trời không ăn uống, không bài tiết, chẳng khác loài rùa. Ngay một đại cao thủ như Bách Biến Ma Quân mà còn không phát hiện ra nổi thì đủ biết công phu Quy Túc của Bất Nghi lợi hại đến đâu.

Còn thân pháp “Hạc Ảnh Xuyên Vân” độc bá võ lâm về phép đề tung và phi hành. Vạn Gia Táo Quân nhảy cao hơn bất cứ ai trên giang hồ, và khi lão bỏ chạy thì chẳng cao thủ nào đuổi kịp! Song về phương diện bộ pháp ảo diệu, biến hóa thì pho “Hạc Ảnh Xuyên Vân” lại không bằng công phu “Khinh Yển Ngự Phong” của Lư Sơn Tiên Ông.

Sáng hôm sau, Vạn Gia Táo Quân gấp rút lên đường đến Tổng đàn Quỷ giáo ở núi Đông Trạch, Hà Nam, để báo tin cho Sầm Thu Danh. Họ Hoắc sẽ kiếm được ngàn lượng vàng, còn Bách Biến Ma Quân Vệ Chuyển Luân sẽ có một đối thủ xứng tay.

Theo kế hoạch sửa Sưu Mệnh Thần thì phe Dao Quang sẽ ẩn mình xem hai cộp đánh nhau, phút cuối mới xuất hiện diệt trừ con nào sống sót. Chàng chỉ có thể hy vọng vào sự hỗ trợ của hai phái Nga Mi, Thanh Thành, vì các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn và Tam bảo

khó mà đến kịp lúc!

Vietkiem.com